

ניירות מוגברת

לא זה הגורם המכריע, אולם מאחר וגורם זה נתון להשפעתנו, ננקטו כבר כל הצעדים המעשיים להעברת השתלמות לכל מערך המ"כים בחי"ר בשנה זאת. תוצאות השתלמות זאת, לדעתי, אינן מותנות בתוכנית ההשתלמות ובנושאי ההשתלמות, אלא ברמת המדריכים שיעבירו השתלמויות אלה, מאחר והמ"כים שלנו זקוקים להעמקה, להתמחות, לביטוס גישה, וגיבוש יכולת פיקוד — יותר מאשר לתורה נוספת. אלה נקנים בעיקר בדרך ההשראה על-ידי הדוגמה האישית והנסיון האישי של מפקדים מנוסים, שרמתם גבוהה יותר. גם לענין זה נערכו התוכניות והוצאו ההוראות, ובמידה והביצוע יחפוף את התכנון, יגדל הסיכוי לקידום. אולם, כאמור, איני מאמין שצעד זה של השתלמות יביא למפנה יסודי בבעית המ"כ בחי"ר. במידה וההשתלמויות תהיינה בסדר, הן תשאנה פרי מלא רק אצל חלק מציבור המכ"ים — אותו חלק שהוא בעל נתוני יסוד מינימליים כדי לשאת בתפקיד. ברור שגם תוצאה חלקית זאת

יוסקה שלום.

מועקה קשה מכבידה על הכתיבה; קשה להשיח במערכת סיני ולקחיה שעה שהנסיגה מהעמדות האחרונות במפ"צי שלמה ורצועת עזה הפכה לעובד-יה. נוסף לתחושה של חומרת הצעד הגורלי, מחלחלת נפשנו פנימה גם הרגשת המרירות של חיילים שעשו את המלאכה בלהט מסירות, בהקרבה ללא סייג, כעת הם עדים להשמטת עיקר פרי-הנצחון. אולם בחיילים, אף שאין אנו נעדרים השקפות והרגשות נבדון — לא נוכל להתמסר להלכידות, כי חזקה עלינו להיות מבצעי החלטות הנציגות הנבחרת של זעם והמדינה ויהיו קשות ומרות ככל שיהיו.

הלחץ שהביא להחלטת הנסיגה, וההתרברבות האיומים שמשמיעים אויבינו, מעידים שאיננו עומים בפני נקודת המפנה המיוחלת ביחסינו עם השנים. ובעית הבטחון תוסיף, אם כן, להיות בעית זבעיות, וגיבוש כוחו והאדרת עוצמתו של צה"ל משיכו להיות הגורם הראשון במעלה להבטחת קיומנו ריבונותנו. אי לזאת, למרות המועקה, שומה עלינו לחזור ולהמשיך להתמסר למשימה שאנו נושאים בה — משימת השיפור והקידום של כשירותו יעילותו כוננותו של צבאנו.

במכתבי הקודם נגעתי בכמה נקודות שבלטו במ-רכת סיני ושמן הדין לתת את הדעת עליהן.

בתשובתך למכתבי זה אתה כותב לי שאתה מסכים גם עיקרי הדברים, אולם יש לך כמה הסתייגויות. אשתדל להתייחס לכל אחת מהן — ראשון ואחרון אחרון.

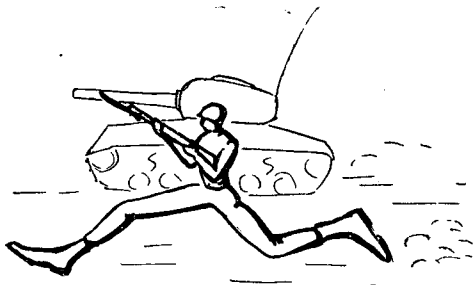
אתה טוען, בניגוד לדעתי, שחוסר הכשרה מתאימה זיא הגורם העיקרי לכך שהמ"כים נתגלו כחוליה וחלשה בשרשרת הפיקוד. לדעתך, השתלמויות נור-זפות עלולות לתקן ולהעלות בהרבה את רמתם של המ"כים. לא אכנס לויכוח, אומר רק זאת: כל תופעה נזה עפ"ר תוצאת מספר גורמים. חשוב לאתר את זמכריע שבגורמים. אין ספק שטענתך על ההכשרה זלוקה בחסר היא אחד הגורמים לתופעה. לדעתי

ערכים הנקנים בדרך של השראה

חשובה, ומצדיקה את המאמץ הכללי — על-כל-פנים, לכלל הרחב של המ"כים בודאי שלא תזיק. אתה טוען עוד, ש"החלקתי" את בעית הממ"ים על-ידי כך שהסתפקתי בציון שהם עמדו על הגובה והובילו בראש מחלקותיהם. אתה הצבעת על מקרים.

עלינו משחר בעורינו בהגנה, בפל"מח, ולאחר זאת בצה"ל: מידת הרחמים ומידת החמלה העצמית — ביחוד כשהדברים נגעו בנו עצמנו — מעולם לא תרמו חיובית לענין, ואם גם בשלב מסוים גרמו למראית-עין להקלה, נסיוננו העשיר שרכשנו בשטחי המאבק השונים בארץ הזאת, לימדנו למד היטב, כי אפשר להיות גמיש בשיטה, בדרך הביצוע, אולם אין גמישות בעקרונות היסודיים.

הח"ר חייב להתאים עצמו לשאר החילות

סטיות מן העקרונות היסודיים, או גמישות בהם, ממוטטים את הבנין כולו בעת זעזועים ומבחן. לאור כל זה נראה לי, שאין בדברי בנדון משום "הלק" אה עצמית" מופרות, אלא משום חשיפת נגעים ממאיי-רים.

ברצוני להוסיף עוד מספר נקודות, בהמשך למכת-בי הקודם. לגבי דידי, הויכוח מי כבש ומי הכריע — הח"ר או השריון — אינו ממצה את הנושא, ואינו אלא ענין לענות בו לכל מחפשי פלוגתא. עלינו לראות שבכל הקרבות כמעט לא הופיע האחד — הח"ר, השריון, הארטילריה או חיל האויר — לבד ללא אחרים.

מתוך אופי הבעיות שהעמיד צופן לנו, ברור שתקופת "קרבות על טהרת החיל" — עבר זמנם; שילוב ושיתוף-פעולה בין חילי, הופך לאחד הגורמים היסודיים בטקטיקה שלנו. כמסקנה מכך יש לשנות את נושא הויכוח, במקום שנתוכח על השאלה מי, כדאי שנתרום להבהרה ולליבון השאלה כיצד. רוח שיתוף-הפעולה חייבת לשרור בכל הרמות החל מהדרגים הגבוהים ועד ליחידות המשנה הקט-נות ביותר, וזאת כדי להגביר את הגמישות, שהיא תנאי להשגת המהירות, והמהירות הנה גורם ראשון במעלה בהשגת הטקטיקה שלנו.

בנושא המהירות חייב הח"ר להתאים עצמו לשאר

מצבים, ומשימות שבהם לא ידעו הממ"ים לארגן את יחידותיהם; ציינת כי חוסר השליטה בגורם היקר מכל, גורם הזמן, בלט במיוחד בפעולות שנערכו בשילוב עם ארטילריה ועם יחידות שריון.

יוסקה, טענותיך אינן סותרות את דברי, ואין כל מחלוקת ביננו בנדון. אולם כאן, שלא כבמקרה המ"כים, לפנינו ציבור של מ"מים, שכרובם הגדול הם בעלי תכונות ונתוני יסוד ההולמים את תפקידם. כאן הבעיה היא עדכניות, התמחות ותרגול. ציבור זה ראוי להערכת יתר על אשר פעל ב"קדש" למרות מגבלותיו אלה, חתר בהחלטיות לביצוע כל המשי-מות אשר הוטלו עליו, גם על מגבלות אלה, נשתדל להתגבר ע"י ביצוע השתלמות לכלל המ"מים בח"ר, בנושאים שבהם נתגלה פיגור. השתלמות זאת — אני תקווה — תעמיד את כל ציבור המ"מים על רמת התמחות ועדכניות שתתיר את תגופתם והע-זתם מן הכבלים של חוסר ידיעה.

לבסוף אתה מעיר כי הנימה המשתמעת בסיום מכתבי הקודם מפריזה בחריפות בעית "התפרקות והתפרקות" של הקצינים לאחר סערת הקרב. יוסקה, בנקודה זו איני מסכים עם הערתך. אמנם אין מכשיר לאומדן מדויק של מידת וממדי הנגע, ולכן יכולים תחומי הבעיה והיקפה להשאר בגדר ויכוח — אולם מהותה וחומריתה אינם מוטלים בספק — ביחוד אם לא נראה אותות מבשרי רע בתופעות שהיו, ואם לא נקוט אמצעים לחשיפת שורשי הנגע לשם ביעורו. לכן אני מוכן לקחת על עצמי את האחריות למידת ההגזמה באשר לממדי הבעיה, המשתמעת כאילו מסיום מכתבי.

המ"מים הובילו בראש

כל שאיפתי היא לחתור למניעת השכחה והטשטוש, שהם בני לוויה טבעיים לכל בעיה סמויה, ששורשיה מעמיקים ומחבלים ברקמות החינוכיות של מקורות הכוח והעזו — כאותו סרטן הפושה בגופו של האדם פנימה בטרם עמדו על מידת הרסנותו. יוסקה, ברצוני להזכיר לך את אחת המוסכמות

חזות של החילות האחרים על-ידי כך שיסגל עצמו לסטנדרטים של כשירות וניידות כדי שיוכל למלא את יעודו בתוך צות הקרב המודרני. בעיקרו של דבר חל כלל זה גם על צבאנו אלא שאנו מוגבלים יותר באמצעים לקידום הניידות והכשירות של החי"ר. עובדה זו אסור שתביאנו למסקנות חפוזות על יעודו של החי"ר במסגרת צבאנו; עובדה זו מחייבת אותנו לגייס את כל כושר האלתור שלנו והתושיה שבנו, להשגת הרמה הנדרשת של ניידות וכשירות, בתחום האמצעים המצויים והחזויים.

חשוב שעיקרי דברים אלה יהיו ידועים וברורים לך ולחבריך, בשרות המילואים כרקע להשתלמויות שאתה עלול להקרא אליהן בשנה זו. בטוחני, שפרטי הדברים כשיראו אור ב"כתובים" השונים, יבהירו ויסבירו יותר, אולם ראיתי לנכון להכניסך בתמונה הכללית.

מפקד-מדריךך לשעבר,

ש י

החילות — כלומר, עליו להיות נייד יותר כדי שלא לעכב את החילות האחרים שבצות הקרב. כדי להפוך את היחידות לניידות יותר יש למנוע סרבול בציווד ובתחמושת, דבר אשר ימצא את ביטויו בצמי צום המסגרות, ובהעלאת כושרן ומומחיותן של היחידות. אין דברים אלה ניתנים להשגה רק ע"י שינוי בתקנים, וקביעת דוקטרינות. הם מחייבים בראש וראשונה עבודת גמלים אפורה באימונים. כי העלאת הרמה ובעקבותיה האדרת העוצבה המוחצת — הם כשלעצמם מגבירים את הניידות.

ואל מי יש להפנות תביעה זו אם לא אליך ואל חבריך — כרגיל מאז ומתמיד. יש לראות ולהבין כי זאת היא משימתנו לתקופות האימונים בשנים הקרובות. ההסטוריה של המלחמות — ואף של זו הקרובה אלינו — מלמדת שכל התמורות בכלי הנשק ובטכניקה הקרבית לא הביאו בעקבותיהם מחליף לחי"ר בשדה הקרב אולם יש לראות לקח זה בצירוף עם לקח שני: החי"ר חייב להדביק את קצב ההתפת-

